

POSTANJE

Ona počne da se druži s Bogom. Dugo su razgovarali, dugo ćutali, zajedno se budili, zajedno ručali i išli na spavanje, pa su se čak i zajedno kupali: On joj je prao leđa, ona mu je cedila mitesere iz nosa. Jednog dana ona požele porodicu i Bog se uplaši i pobeže.

Prvog dana bez Njega, ona počne da uživa u danu i noći, da upoznaje svoju budnost i svoje snove. Drugog dana dugo je gledala u nebo dok je spokojno plovila morem bez ajkula. Trećeg dana, stupi na zemlju: trava je bila nežna, pesak tvrdoglav, a drveće se uzvisivalo sve do sledećeg jutra, kad su grane dosegnule visinu mesečine, sunca i zvezda. Petog dana ptice počeše da svijaju gnezda na njima i da uče kako da pobede strah od visine. Šestog dana, dok su se mlade znatiželjne životinjice naslađivale plodovima koji rastu na drveću, dođe čovek sa svojim testerama. Sedmog dana nije bilo odmora za nju: sve je trebalo iznova ponoviti i tako do kraja vremena.

EINE KLEINE WIEGLIED

Jedna beba ode da se tetovira. „Želim da mi istetoviraš sav moj budući život“, reče tatu majstoru, stavi cuclu u usta i udobno se zavalila na sto za tetoviranje.

Krenuše od detinjstva. Na bebecim nogama počeše da se ocrtavaju slike deteta koje trči za loptom, koje pada u jezeretu u parku, koga gura njegova najbolja drugarica s prvog sprata, te polazak u školu, pa prve tuče i prvo zaljublivanje.

Majstor ju je okrenuo na stomak: srednja škola, sumnjiva društva, prva devojka, prvo pijanstvo, prvi raskid, prva smrt. Tatu majstor produži priču po rukama gde su jasno mogle da se vide scene budućeg dvadesetogodišnjaka: prvi uspesi, prva istinska ljubav, sve više radosti, sve više umiranja, sve više zatvaranja u sebe. Dođoše na red leđa. Svaka kapljica u tome što je trebalo da bude zaplet bebi je predstavljala sve veći teret: posao, ženidba, deca, računi, odljublivanje, razvod, alimentacija, novi brak bez ljubavi, velike istine, mali problemski radosti, velika razočaranja. Kako je život proticao tako se telo bebe punilo sve tužnijim slikama: ratovi, tuđe bolesti, umiranja, vlastite bolesti. Slike stigoše do čela: beba, već ostarela i zgrbljena, polako je šetala sasvim izmenjenim ulicama svog detinjstva, stiže do jedne ogromne zgrade koja je nikla na mestu kuće u kojoj se rodila, leže na trotoar i umre.

Tatu majstor odloži alat i pažljivo krenu da fotografiše slike na beživotnom telu bebe. Potom je diže i spusti u mali crni kovčeg i odnese u jednu veliku prostoriju s hiljadu istovetnih kovčega, na čijim zidovima behu zalepljene fotografije iz hiljadu neispunjenih sudbina.

(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)